

Statsrevisorer, det var vor sidste Bøn (Ja!). Ja, hvad er altså Faktum, det er, at vi ere nåede til Statsrevisorer som et brugbart Element, og at vi endnu ikke have Midler til at kunne skabe en Regnskabsret, og jeg skal sige, hvori det ligger. I Statsrevisoratet have vi paa en simpel Maade fremkaldt et saadant Apparat, som vi have i Hænder uafhængig af Regjeringen, og som vi altså kunne bruge ligeoverfor det, som er den svage Side: en ufuldstændig Kundskab til Regnskabsførelsen, et ufuldstændigt Regnskab og en ufuldstændig Lovgivning om Regnskabsvæsenet. Der kan ingen bedre end det ærede Medlem vide, at vi saavel her i Rigsdagen som i Rigsraadet have maattet idelig og idelig prøve paa at indgive Regjeringen de simpleste Bæresætninger om Regnskabsførelsen, om Overensstemmelse mellem de forskjellige Regnskaber og Regnskabssteder, om Regnskabsaarets Afslutning osv., og til Tak derfor have vi faaet den Slags sædvanlige Ord, som blandt Andet møder mig fra Regjeringen, hvergang jeg lærer den Noget, at jeg nemlig „forstaaer mig paa Alt“, men Regjeringen har dog maattet gaae ind paa Meget af det, jeg har tilraadet, uden dog ikke bagefter at have den Generøsitet at sige: „Dengang forstod Du virkelig det, vi ingen Anelse havde om.“ Det er imidlertid ikke dette, jeg beklager mig over; jeg lever af den Slags Udtalelser og finder mig med Glæde deri, men jeg bringer det kun i Erindring for at vise, hvor vigtigt det er, at holde denne Side af Sagen fast, indtil vi komme saavidt, at der er blevet organiseret et Regnskabsvæsen, der kan fyldestgjøre almindelige, billige Fordringer. Naar vi see hen til vort Regnskabsvæsen, saa maae vi erkende, at det paa sit høieste og sidste Stadium modtager en meget dygtig og nidkær Behandling og har gjort meget store Fremskridt, og ved Siden deraf maae vi erkende, at det sidste Arbejde, der er meddeelt os fra Statsrevisoratet, er i en saa væsentlig Grad bedre end tidligere, at Revisoratet, dersom det endnu i 2 à 3 Aar vedbliver at gjøre Fremskridt i samme Retning, vil komme til at levere meget gode Arbejder; naar det ærede Medlem har henledet Opmærksomheden paa den Seendragelighed, hvormed der kommer Besvarelser

paa de Antegninger, som see, saa er det fuldkommen sandt, men tror det ærede Medlem da, at noget andet Institut kunde drive Sagen frem med større Nidkærhed, naar Lovens Tvang ikke laae bagved, og kunne vi fremkalde Lovens Tvang i saa Henseende? Dersom vi her ville fremkomme med Forslag af den Art, saa vilde man give os det samme Svar, som man giver, naar vi blot ville holde fast ved det som Regjeringens egne Foranstaltninger; det vilde hedde: „De gribe ind paa den administrative Myndigheds Gebeet. De ville raade over hvorledes Embedsmændene skulle styre deres Forretninger, de ville gaae ind over deres lovlige Gebeet, og da dette Gebeet er det finansielle, hvorpaa Folkethinget har en saa stor Indflydelse, saa vil Thinget tiltage sig en Myndighed, som paa ingen Maade kan tillægges det.“ Den Prædiken kender det ærede Medlem, den holdes for os hver Dag med stor Salvelse. Nej, Hovedsagen er ikke at faae Statsrevisoratet absolut forandret, men Hovedsagen er, at vi selv lære at kænne vore politiske Bestræbelser og see til at udføre enhver Gjerning, vi gjøre, paa den forstaaeligste Maade, men det er et stort Spørgsmaal, om vi indenfor disse smaae og snevre Grændser, indenfor hvilke vort Bevillingsvæsen bevæger sig, skulle arbejde hen til noget større Apparat end det, vi have, om vi skulle opgive dette for et andet, som er meget usikkert, og som vi ikke nogle kunne kjende. Hvad den skjæve Bet angaaer, som Statsrevisoratet i sin Tid kom til at betræde, saa maae vi erindre, at den var foranlediget af Rigsdagen selv. Naar man vil see hen til de første Behandlinger af Statsrevisorernes Arbejde, saa vil man finde, at de af Statsrevisorerne, som vi nu anerkjende som dem, der arbejde med meest Nidkærhed paa vore Vegne og meest see Sagen fra vort Standpunkt, da vare i Minderiteten af Revisoratet og bleve underkjendte af Forsamlingen. Nu er man lidt efter lidt kommen til at anerkjende, at disse Revisorer havde seet Sagen rigtigt, og hvad der fra Begyndelsen af var Minoritet i Revisionen, har vendt sig om til at blive Majoritet og lidt efter lidt faaet den fornødne Indflydelse. Med Hensyn forresten til de af det ærede Medlem omtalte Mønstre for Revisionsvæsenet skal